

V spomin

ALEŠ HORVAT

(1957 – 2007)

Bil je topel in sončen dan, ko smo se avgusta 2007 zadnjič poslavljali od Aleša Horvata, člana uredniškega odbora Ujme in dolgoletnega sodelavca pri zaščiti in reševanju. Aleš se je rodil v Ljubljani, kjer je obiskoval srednjo šolo in nadaljeval študij na ljubljanski gozdarski fakulteti. Že v zgodnjih osemdesetih letih se je zaposlil kot pripravnik v Podjetju za urejanje hudournikov in mu ostal ves čas zvest.

Takoj je začel delati na terenu in tudi tu vzpostavil zelo prisrčne odnose s sodelavci in ljudmi v bližini. Tak je ostal do konca. Znal se je pogovarjati s prebivalci, ki živijo na krajih, ki so jih ogrožale naravne ujme, bodisi hudourniki, zemeljski ali snežni plazovi ali vodotoki. Vedno je imel dober odnos s prebivalci, jih spraševal in se posvetoval z njimi. Iz teh razgovorov je pozneje poskušal najti najboljšo rešitev tako za sanacije hudournikov kakor tudi za zemeljske plazove ali druge sanacije. To vedno ni bilo niti lahko niti enostavno, saj so mu pogosto oporekali politiki, strokovnjaki iz varnih sedežev, a Aleš se jim ni uklonil. S svojim šarmom in zavzetostjo je hitro navezal prijateljske stike, predvsem pa je bil razumevač in sočuten do ljudi, ki jih je narava prizadela ali jim celo vzela najdragocenejše.

Od svojih sodelavcev se je najprej zavzeto učil, nato pa svoje bogato znanje in izkušnje prenašal na mlajše generacije. Ko je prevzel odgovornejše vodstveno delo, ni nikoli prenehal pridobivati izkušenj in se izobraževati. Pri vsakem delu je vedno poskušal najti najboljše rešitve. Spoznala sva se ob njegovi prvi večji sanaciji leta 1990, ko je dolgotrajno deževje povzročilo velike poplave v porečju Savinje in na južnih pobočjih Kamniški Alp. Pozneje sva se še pogosto srečevala, ko je s svojim PUH-om reševal imetje ob velikih katastrofah, ki so zajele Slovenijo: v Posavju in Zasavju, na Gorenjskem in Maccesnikovem plazu in še bi lahko našteval. Pri zadnji veliki ujmi, plazu, ki je pridrvel nad Log pod Mangartom, sva se pogosto pogovarjala o nesrečnih ljudeh, ki jim je vedno stal ob strani in jim pomagal. Tudi o odločitvah naših politikov je tekla beseda in o nekaterih znanstvenikih in državnih uslužbencih. Največkrat sva se strinjala, da dobre rešitve za nastale težave najde le tisti, ki veliko časa prebije na terenu, ima veliko izkušenj in ki se zna pogovarjati z domačini. Zaradi napak pri sanacijah ujm, te so vse pogostejše, največ škode utrpijo predvsem preprosti ljudje. Za te ljudi je imel Aleš vedno veliko razumevanja in jim je poskušal kar najbolj pomagati.

Aleš je bil človek v pravem pomenu besede. Svoje rešitve problemov ob sanacijah v porušeni naravi, ki jo je prizadela ujma, je vedno podkrepil z argumenti. Vedno je predlagal strokovne rešitve, jih zagovarjal in dokazoval njihovo uspešnost z močjo argumenta in ne z argumentom moči. Nikoli ni odstopil od svojih rešitev, če mu nasprotna stran ni predlagala boljše rešitve. Državni aparat žal ni bil vedno naklonjen njegovim rešitvam problemov v zvezi s hudourništvom. Morda je zahteval preveč organiziranosti pri odpravi posledic ujm, preveč dela državnih uslužbencev in s tem tudi več denarja za preventivne posega. Ukinili so celo javno službo na hudourniških območjih in mogoče mislili, da bodo s tem ustavili njegovo zagnanost pri delu. Mogoče so pri tem tudi uspeli, toda posledice se bodo prav gotovo pokazale, tako kakor so se v septembrski ujmi v Žireh. V tej številki objavljamo tudi Alešev prispevek o preventivnih ukrepih pred ujmami.

Zadnji sestanek uredniškega odbora, na katerem je bil tudi Aleš Horvat (prvi na desni). Fotografijo je posnel Miran Trontelj.

Ker mu je za vse sprejete obveznosti zmanjkovalo časa, je tudi v redkih dopustniških dneh s kritičnim očesom opazoval naravo, ki jo je neizmerno ljubil. Kot smučar se je pogosto srečeval s problematiko snežnih plazov. Tudi to je bil delček njegovega strokovnega dela, saj je bil vesten član gorske reševalne službe.

Strokovno je veliko pisal in objavljaj, tudi v reviji Ujma. Precej gradiva je ostalo še neobjavljenega in njegovi nasledniki bodo imeli še veliko dela. Aleš je bil v zadnjih petih letih član uredniškega odbora Ujme. Svoje delo je opravljal izredno vestno. Pisal je članke, ki so kritično obravnavali posledice ujma v Sloveniji. Svoje znanje je nesebično razdajal. Tako je o svoji stroki tudi redno predaval na Univerzi v Ljubljani. Imel je še veliko idej, a jih ni uspel uresničiti. Dobil je mnogo bitk z naravo, a zadnje s svojo boleznijo ni uspel izbojevati, umrl je mnogo prezgodaj. Ohranili ga bomo v lepem spominu.

Miran Trontelj